



STICHTING

MEENSEL-KIEZEGEM '44



**48e Editie
augustus 2013**

**BELGIE - BELGIQUE
PB 30038**

16e Herdenkingsreis naar Noord-Duitsland Laatste Berichten

In tegenstelling tot vorige berichten reizen we van Meppen-Versen rechtstreeks naar Sandbostel en houden Papenburg en de Emslanden voor onze volgende herdenkingsreis. 't is inderdaad de moeite waard van aan het vernieuwde Sandbostel meer tijd te besteden. In onze vorige editie kon u al lezen hoe Andreas Ehresman er in geslaagd is dit voormalig concentratiekamp uit te bouwen tot een merkwaardige site die sinds de hernieuwde opening duizenden bezoekers mocht verwelkomen.

Het vertrek nog altijd stipt om 6u 's ochtends in de statiestraat te Meensel om zeker ons programma te kunnen afwerken. Het is uiteraard spijtig dat een hele autobus op één laatkomer moet wachten. Ook er aan denken dat je voor de eerste dag best een lunchpakket meeneemt, om lange tussenstops te vermijden. Op de bus zijn er uiteraard meer dan voldoende warme & koude dranken voorzien alsook kleine knabbels.

Aan onze medereizigers vragen wij vriendelijk om uw aanwezigheid te bevestigen via het volstorten van het totale bedrag voor de reis, zijnde € 460 per persoon voor een tweepersoonskamer & € 540 per persoon voor een éénpersoonskamers. Dit kan op het rekeningnummer IBAN BE64 1424 0220 3552 - BIC GEBABEBB met vermelding 'Herdenkingsreis 16'. Dit bedrag is inclusief annulatieverzekering, gids onderweg & ter plaatse, bibliotheek, aangepaste films, museumtickets, reisbrochure & vriendelijke bediening.

Vergeet ook niet om 15 september te noteren in je agenda, voor de nabespreking tijdens onze derde zondag van de maand. Wij verwelkomen graag onze medereizigers, maar ook al onze sympathisanten in het Hagelands Vredesmuseum.

Vooruitziend zoals we zijn, kan men al inschrijven voor onze 17e Herdenkingsreis die ter gelegenheid van de 70-jarige herdenking van de slag rond Arnhem langs de sites van Market Garden zal starten.

Stichting Meensel-Kiezegem '44

Binkomstraat 56, 3391 Meensel-Kiezegem

info@meensel-kiezegem44.be - www.meensel-kiezegem44.be

Afgiftemaanden: Februari, Mei, Augustus & November
Erkenningsnummer 608508 - Afgiftekantoor 3390 Tielt-Winge

Over de Stichting Meensel-Kiezegem '44

Hagelands Vredesmuseum

Huize Hageland
Oude Pastoriestraat 22
3390 Tielt-Winge

Geleide rondleidingen elke derde zondagnamiddag
van mei tot september of steeds mogelijk op afspraak.
Reservaties via 016 53 66 94 of ann.verrek@tielt-winge.be



Onze Medewerkers

Guido Hendrickx, Voorzitter

Binkomststraat 56, 3391 Meensel-Kiezegem, Tel 016/487878

René Cauwbergs, Reisleider

Glabbeksesteenweg 93, 3390 Tielt-Winge, Tel 016/632460

Oktaaf Duerinckx, Redactie & Gids

Karekietenlaan, 30 3010 Kessel-Lo, Tel 016/355232

Marc Cauwbergs, Foto's en Tentoonstellingen

Binkomstraat 42, 3391 Meensel-Kiezegem, Tel 016/635854

Tom Devos, Redactie & Website

Wingerstraat 12, 3390 Sint-Joris-Winge, GSM 0487/737002

Freddy Duerinckx,

Gellenberg 107, 3210 Lubbeek Tel 016/621238

Evrard Van Goidsenhoven,

Hamelendreef 27, 3300 Tienen GSM 0476/324401

Alfons Vuchelen,

Henri Dotremontstraat 6, 3320 Hoegaarden, Tel 016/634955

Viviane Cauwbergs,

Hoogland 154, 3118 Werchter, Tel 016 / 53 41 88

Fernand Vansevenant,

Hoogland 154, 3118 Werchter, Tel 016 / 53 41 88

Ingrid Hendrickx, Secretariaat

Kapellekensweg, 32 3391 Meensel-Kiezegem, Tel 016/640309

Rudi Peeters, Wapens en Tentoonstellingen

Kerkstraat 85, 3391 Meensel-Kiezegem, GSM 0486/104960

Valère Van Gramberen, Pedagogische Activiteiten

Bleukenweg 27, 3390 Tielt-Winge, Tel 016/631920

Patrick Aerts,

Preterstraat, 24, 3118 Werchter Tel 0477/192775

Abonnementen

U kan de nieuwsbrief gratis ontvangen via e-mail door in te schrijven via nieuwsbrief@meensel-kiezegem44.be.
Indien u de nieuwsbrief wenst te ontvangen via de post vragen wij een kleine jaarlijkse bijdrage van € 15.00
over te schrijven op onze rekeningnummer IBAN BE83 1468 0376 8815 - BIC GEBA BE BB met vermelding van uw adres.

Colofon

Redactie: Oktaaf Duerinckx & Tom Devos

Foto's: Marc Cauwbergs

Woord van de voorzitter...

Het weekend van 21 juli is onlangs met stipt aangeduid op onze kalender. De troonswisseling heeft er alles mee te maken.

België en ook Brussel willen de vorstelijke gasten alle eer aandoen. Accenten in de pers zullen gelegd worden op de inhuldigingsceremonie. In de zoektocht naar het moderne koningschap van onze kroonprins Filip heeft de politieke vertegenwoordiging, de verkozenen des volks, de krijtlijnen uitgezet en ingecalculeerd wat betreft de ceremoniële rol van de troonopvolger. Niemand hoeft Filip te benijden om de opgelegde koninklijke job. Koning Filip zal na zijn eedaflegging weinig verantwoordelijkheid hoeven te nemen. Hoofdbrok van zijn werkplicht wordt wellicht alleen maar bescheiden lintjes knippen bij gelegenheid van georkestreerde festiviteiten. Vooral niet té menselijk, niet té volks, niet té toegankelijk, niet té benaderbaar of té gewoon-zijn. Gelukkig en ongetwijfeld zal hij prinses Mathilde aan zijn zijde weten? De rots in prille koninklijk gezin en de toekomstige branding!



Moest in deze periode “de Better Life index” van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling - kortweg OESO - enquête houden, ongetwijfeld zou onze federale staat alvast een betere positie in de rangschikking opeisen. Na een beoordeling binnen de 11 criteria waaronder huisvesting, omgeving, sociale banden, inkomen en tevredenheid kan onze gemeenschap momenteel de zestiende plaats op de lijst van de gelukkigste landen ter wereld bemachtigen.

En nu we meteen met een vernieuwend koningshuis de baan op moeten, zal het tevredenheidsgevoel ongetwijfeld crescendo gaan en ligt een nog betere quotering ons te wachten op de rankingslijst. De gunstige weersomstandigheden zouden voorzeker hun steentje bijdragen. Het BBP-en op zich verhoogt als rage al dat geluksgevoel. Immers, wij zijn gelukzoekers. grillende Vlaming met het nieuwste out-door-cooking-boek in de hand hoeft zich blijkbaar, naast de kwaliteit en het experimenteren met houtskool en aanverwante houtsoorten, maar enige zorg te maken over de verschillende warmtezones in zijn BBQ-vuurpoel.

Menig terras wordt omgetoverd tot een grillrestaurant met meegenietende burens die het hoeven te doen met de zoeterige dampen en rookwalmen. De chef-kok geniet van dit alles als in een droom, de bron van inspiratie en nieuwe ideeën. Alhoewel deze worden geblokkeerd, denkend aan de voelbare crisis die hard toeslaat en het wereldgebeuren dat ondertussen op onze beeldschermen “gesmeten” wordt met waanzinnige gruwel. Syrië en Egypte op kop.

Blijkbaar is het bestaan van een pauzeknop onbekend. Ook niet na zoveel maanden van oorlog. Het enige menswaardige nieuws kwam uit Koeweit waar op de jongerenconferentie geld werd ingeronseld voor de slachtoffers van het conflict Syrië.

Nog dagelijks bereiken ons gruwelijke beelden. Met de neus op de feiten bij deze afrekening. Nieuwredacties hebben problemen oorlogsbeelden. Wereldpersfotografie wordt zelfs een twijfelachtig twistpunt: al of niet verspreiden. Want meer en meer wordt de aandacht afgestompt en sluiten wij de ogen voor de realiteit. Het menselijk impact van de oorlog omkadert de waanzin.

Het begrip “mensenrechten” is verder dan ooit van huis en klinkt als een magisch woord waarmee alle mogelijke strategische beslissingen worden verantwoord.

Elke dag onnoemlijk veel onschuldige slachtoffers ...en de wereld kijkt toe. Humane beelden uit vluchtelingenkampen waaruit blijkt dat kinderen de grootste slachtoffers zijn van elke oorlog raken ons nauwelijks. De onzin die we erbij nemen.

Guido Hendrickx
Voorzitter

Wat komt...

Herdenkingsplechtigheid op zondag 11 augustus 2013 te Meensel-Kiezegem

Ter gelegenheid van de jaarlijkse herdenking in Meensel-Kiezegem op 11 augustus 2013 door NCPGR- Meensel-Kiezegem - Tienen worden speciale gasten verwacht. Tijdens de ceremonie in Kiezegem zal professor Mark Van den Wijngaert (hedendaagse geschiedenis) de gelegenheidstoespraak houden. Aan het infolokaal word er een bivak geïnstalleerd met militaire voertuigen uit WOII van geallieerden en het verzet.

Als speciale gasten worden familieleden van Edward Blenkinsop verwacht, dank zij Peter Celis, die door de opzoekingen in 2009 die vooraf gingen aan het prachtige boek "Van de Belgische ondergrondse tot Bergen-Belsen" over deze Canadese piloot, goed bevriend werd met de familie Neroutsos. (We herinneren eraan dat het gedicht van zijn grootmoeder Ade Sarah Neroutsos van december 1945 in onze 46ste nieuwsbrief te vinden is).

Stephanie Neroutsos is de dochter van John Neroutsos, die het dichtstbijzijnde nog levende familielid is (een volle kozijn). Johns vader was de broer van Teddy Blenkinsops moeder. John kan de reis zelf niet meer maken. Hij en zijn echtgenote Mary waren in 1989 de eerste familieleden van Blenkinsop die ooit Meensel bezochten en aan de plechtigheid deelnamen. Hun dochter Stephanie komt nu speciaal naar België met haar gezin (echtgenoot en twee grote dochters).



De familie van Peter fungeert als gastgezin en samen komen ze op 11 augustus naar Meensel en Kiezegem en naar de receptie in het Ontmoetingscentrum. Ze zullen ook bloemen neerleggen aan het kruis op het graf van Teddy Blenkinsop op de begraafplaats te Meensel.

Tentoonstelling in Oktober

Tijdens de 15e Herfsttocht in het Hageland van de Hagelandse Globetrotters verzorgen we een tentoonstelling in het Ontmoetingscentrum te Meensel-Kiezegem (Kappellekensweg 2, 3391 Meensel-Kiezegem).

Voor de wandelaars zijn de diverse afstanden van 5,8, en 10 km perfect combineerbaar tot langere afstanden. Er kan gestart worden tussen 8u en 15u. Wandelen in en rond het tweelingdorp dat door W.O. II zo zwaar werd getroffen noopt wel tot enige uitleg. Bij de informatiestand en fototentoonstelling in de startzaal kun je terecht met al je vragen. Er is ook de kans om enige literatuur (zie op onze website www.meensel-kiezegem44.be) en films aan te schaffen.

Ook zal het informatiecentrum op de eerste verdieping van de Nationale Confederatie van Politieke Gevangenen en Rechthebbenden afdeling Meensel-Kiezegem - Tienen geopend zijn. Hier ook een schat van informatie over de dramatische gebeurtenissen van 1944.

Natuurlijk is het niet verplicht te wandelen (althoewel dit super-gezond is) en kan je ons gewoon een bezoekje brengen. Een drankje en hapje is er bij de Hagelandse Globetrotters steeds te verkrijgen.

De plaats van het gebeuren is makkelijk bereikbaar met de bus: De Lijn heeft een halte op 50m van de start, info De Lijn. Met de auto via de E314 neem je de afrit 22 richting Tienen of via Leuven-Diest of Tienen-Tielt-Winge.

Verdere inlichtingen over de wandeling bij voorzitter van de wandelclub Stuyts Joseph, Tel. 016/20 35 71 - GSM 0474/42 25 82.

Wat geweest is...

Inhuldiging Vlooybergtoren op 19 mei 2013

Op 19 mei viel onze gewoonlijke 'derde zondag' samen met de inhuldiging van de nieuwste Tielt-Wingse trekpleister. Schepen Yvette Duerinckx mocht onder toejuichend oog van Gedeputeerde Monique Swinnen de Vlooybergtoren inhuldigen, wat ons prachtige Hagelandse landschap nog dat klein beetje meer in de kijker moet zetten. Met dank aan de gemeente Tielt-Winge mocht onze stichting dan ook haar steentje bijdragen door de receptie te verzorgen. In het stralende zonnetje konden we dan ook vele aanwezigen een korte introductie geven in het Hagelands Vredesmuseum.



Gedeputeerde Monique Swinnen (r) overhandigd de cheque met overheidsteun aan Schepen Yvette Duerinckx (l). Foto Carine Vanlingen (Nieuwsblad).

Bezoek Landelijke Gilden van Linden aan het Hagelands Vredesmuseum op 22 juni

22 bezoekers in ons museum is wel iets te veel, maar zo een groep enthousiaste deelnemers aan deze rondleiding is een droom om te begeleiden. Zelden konden wij als gidsen zoveel belangstelling ervaren als bij de deelnemers uit Linden. Alhoewel enkelen moesten op stoelen zitten werd er toch perfect gecommuniceerd met iedereen. Zij waren achteraf ook zeer nieuwsgierig en stelden pertinente vragen en onze diverse boeken en film werd door menigeen aangeschaft.

Ook was er interesse voor onze herdenkingsreis, maar door eigen activiteiten kunnen zij pas in 2015, als we begin mei reizen voor de bedrijfsfeesten in Neuengamme, deelnemen. Telkens eind augustus zijn ze namelijk verantwoordelijk voor de fietsronde van Leuven voor toeristen. Wij verwachten hen dus zeker terug begin mei 2015.

Onze twee nieuwste aspirant-gidsen, Ludo & Ingrid, konden zich geen betere doop wensen, en beantwoordden achteraf nog heel wat vragen en voerden interessante gesprekken met de Lindenaars.

Derde zondag op 21 juli 2013 tijdens onze Nationale Feestdag

Een stralende dag, vele kinderen op de kabouterwandeling en bezoekers van de diverse musea. Alhoewel het broeierig heet was in de gebouwen waren er toch moedigen die met onze gidsen meer wilden weten over het drama van Meensel-Kiezegem.

Wij waren ook verheugd de familie van Jacques Neyns te mogen ontvangen en rondleiden. Onze voorzitter Guido Hendrickx begeleidde de nabestaanden van slachtoffer Henri Neyns.

Vanwege Suzanne Neyns-Kindermans schonken zij dit pak aan ons Vredesmuseum en het speciale is dat er een lange jas bij was, het geen men maar zelden vindt. Daarom ook stellen we dit pak alleen tentoon wanneer we zelf aanwezig zijn. Het is zo uitzonderlijk dat verzamelaars wel eens verkeerde neigingen zouden krijgen. Telkens, na de tentoonstelling, gaat het terug de valies in en wordt in verzekerde bewaring gebracht. Wij willen nog eens extra de familie Neyns bedanken voor dit prachtige gebaar.

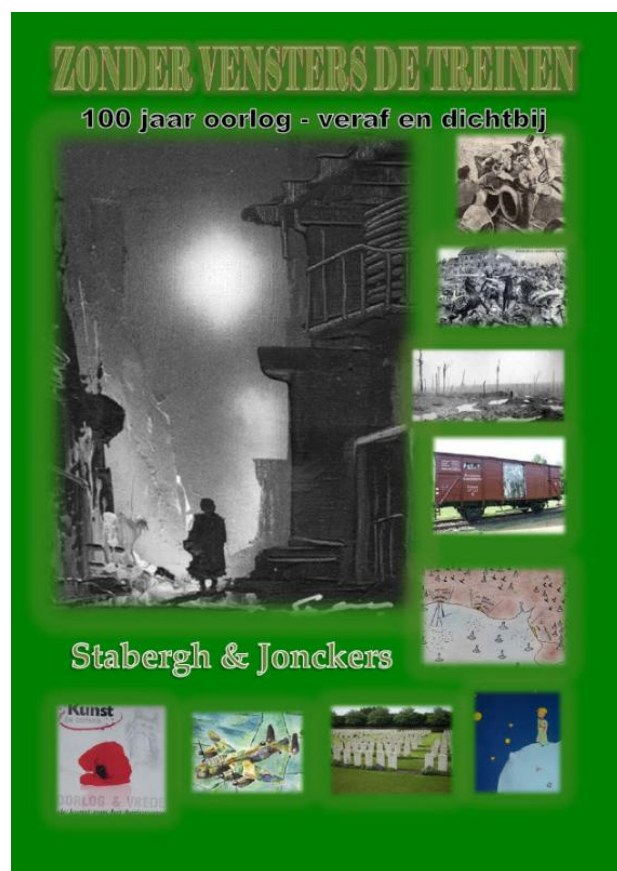


de heer Jacques Neyns & zijn vrouw Hilde bij het door hen geschonken gevangenenkostuum.

vanuit Nederland een mooie recensie voor
Zonder Vensters de treinen van Ina Stabergh en Fred Jonckers.

Sneller dan verwacht komt Biblion met een mooie recensie. Biblion is een Nederlandse uitgever van een groot aantal databanken waarmee u voorzien kan worden van o.a. literaire actuele informatie. Daarnaast treden zij op als distributeur van databanken van derden. Veel van deze databanken zijn in alle bibliotheken aanwezig dankzij koepelovereenkomsten. Maar ook veel scholen hebben aansluitingen op deze bestanden. De databanken bevatten veel info die voor onderwijs en (zelf)studie van belang is.

In 2014 viert België zeventig jaar Bevrijding Tweede Wereldoorlog en de honderdste verjaardag van het begin van de Eerste Wereldoorlog. Het was voor het Belgische schrijverschap Stabergh en Jonckers de aanleiding een bundel samen te stellen met herinneringen van gewone mensen aan deze jaren. De gebeurtenissen spelen zich voor een groot deel af in de omgeving van Diest, de woonplaats van het schrijversduo, maar ook in andere delen van België en Nederland. De verhalen zijn bedoeld om de vaak emotionele herinneringen levend te houden en door te geven aan volgende generaties. De schrijvers proberen het begrip 'nooit meer oorlog' een menselijke inhoud te geven. De getuigenissen van de beschreven personen worden afgewisseld met historische feiten en achtergrondinformatie, gedichten en bijpassende illustraties. Aan de hand van de verhalen die (groot)ouders aan hun (klein)kinderen vertellen, worden linken gelegd naar oorlogssituaties in de nabije en verre omgeving. De verhalen getuigen van eerbied voor hen die vielen als slachtoffer van het geweld en zijn een waarschuwing voor de soms ernstige gevolgen van intolerantie ten opzichte van andersdenkenden. Stabergh is sinds 2006 de eerste stadsdichteres van Diest en publiceerde reeds eerder enige romans, essays & poëzie.



Op zoek naar...

We zijn steeds op zoek naar meer gegevens over onze dorpsgenoten. Zo bleef er altijd nog de vraag hoe het mogelijk was dat enkelen, waaronder Louis Timmermans niet in Neuengamme beland waren. Reimund Gaebelin zette zijn speurwerk verder en liet het volgende weten.

Beste vrienden,

*Dhr. Diener (hoofdarchivaris van de deelstaat Sachsen-Anhalt) heeft ons laten weten, dat ze geen dwangarbeider Louis Timmermans in Eilenburg vinden, wel een bepaalde Louis Timmermanns (*04.04.1924 in België) die werkte bij de firma Deuticke te Rödgen. Kan dat die Louis Timmermans zijn?*

Groetjes Ray

De volgende tekst is het relaas van Louis zelf:

Het relaas van Louis Timmermans, een verhaal apart...

Wie op 11 augustus dierf buitenkomen was "gezien". Overal zaten zwarten verscholen in veld en bossen. De kans op aanhouden en meepakken was groot. Toen wij om vijf uur 's morgens hoorden schieten vluchtten mijn broer en ik richting Kraasbeek. Toch liepen we zo recht in hun armen. We werden afgetast en moesten onze armen omhoog steken. Mijn vader, die melk moest leveren, werd op zijn weg ook opgepakt. Uiteindelijk kwamen wij allemaal terecht in de meisjesschool van Meensel. Er waren

Op zoek naar...

misschien wel bij de 200 personen. We moesten voor drie gemaskerden passeren. Daar besliste een ja-knik of een neen-schudden van het hoofd of men gegijzeld bleef of niet. Honderdenvier werden er meegenomen en een honderdtal mocht terug naar huis gaan, waaronder mijn broer. Mijn vader (Dolf Timmermans) heb ik nooit meer gezien, niet in Leuven, Brussel of ook niet in Duitsland. Hij zou gestorven zijn in het concentratiekamp van Neuengamme op 12 januari 1945. Ikzelf werd al brutaal geslagen in de school. Bij het afgeven van mijn "paspoort" zei een zwarte : " Ah, ge lacht mij uit!" en hij sloeg op mijn mond en neus zodat het bloed op mijn kleren spatte. Ik moest dan voor een machinegeweer gaan staan en ze dreigden mij zo dood te schieten. Tegen de middag werden we op vrachtwagens gestopt, naar Leuven en enkele dagen later naar Brussel gebracht.

In de gevangenis kregen we éénmaal per dag een beetje eten. Ik zag scheel van de honger. Ik moest met mijn handen eten en ik had met een stukje hout een soort van lepel gemaakt. Op 24 augustus werden wij met oude wagons naar het kamp van Eilenburg bij Leipzig gevoerd. We leefden op die trein twee dagen en twee nachten met een beetje pruimen die we van het Rode Kruis hadden gekregen. Door op de vloer van die wagons te liggen zagen we bij aankomst zo zwart als negers. Voor we in de houten barakken werden gestoken sprak iemand ons toe in het Duits. Iedereen had angst toen hij messen, koorden en zweepen toonde. De barak was als een groot varkenshok, 100 meter lang en verdeeld in kamers met bedden van 70 cm breed, twee boven mekaar, een strozak van vijf cm dik en een katoenen dekentje. Het werd een strenge winter en dus hebben we heelwat afgebibberd.

We moesten er werken van zes uur tot zes uur 's avonds. Opstaan om vijf uur door een scherp gefluit van een bewaker. De eerste maand hielp ik nieuwe houten barakken maken. Er zijn echter geen gevangenen meer bijgekomen. 's Morgens geen eten, 's middags een halve liter watersoep van koolbladeren, heel slecht, en 's avonds zo een 200 gram zuur brood. Eén keer per week 100 grammen marmelade en 50 grammen suiker. Iedereen was uitgehongerd, had drie of vier soorten luizen, het schurft en daarenboven schrik en kou.

Na die maand moest ik in een fabriek aan onderdelen van vliegtuigen gaan werken. Ik moest met petroleum schroeven afwassen en kreeg daarvan het schurft in de plooiën van vingers, armen en benen. Dat werd daar bloot vlees met een verschrikkelijke jeuk door walluizen en platluizen. Vergeet ook niet dat het die winter drie maanden aan één stuk vroom. We droegen altijd hetzelfde hemd en konden ons af en toe eens wassen in een emmer regenwater.

Op een zekere dag kwamen ze me halen en trokken een flesje bloed af, zeker zoveel als een bierflesje. Ik viel bewusteloos en werd ziek. Ik was aan het sterven. De kampdokter noteerde 41,1 graden koorts. Ik zag bijna niets meer en had toen nog wel mijn verstand. Mijn handen en mond werden door kameraden met een lepel opengetrokken en daardoor werden er tanden gebroken. Na vier dagen in bed moest ik weer gaan werken. Ik mocht blijkbaar niet sterven.

Op het werk was ik samen met Polen, Russen en Duitsers, in het kamp enkel met Belgen. Op zo een 1.000 km van huis keek ik soms naar de wolken en dacht : " Zouden die wolken thuis ook doorgekomen zijn? Zouden ze thuis nog in leven zijn?"

In april kwam de bevrijding in het zicht voor mij, want er was op 20 april een hevig gevecht tussen Amerikanen en Duitsers. Wij zaten in een schuilkelder. Men riep ons boven : eerst drie vrouwen en toen ik als eerste man. Van een Amerikaanse soldaat, die dacht dat ik een Duitse bewaker was, kreeg ik slagen op mijn borst. Ik haalde direct een Belgisch vlagje boven dat we in het kamp gemaakt hadden. Die Amerikaan verschoot en klopte op mijn schouder om zijn spijt te betuigen. Toen stak hij zijn "mitraljet" in mijn rug en ik moest in de kelder om de Duitse soldaten eruit te halen. Er werd toen niet geschoten

of met geen enkele granaat geworpen. Er stonden zo een 25 soldaten, blanken en negers, bebloed van het geleverde gevecht. Ik riep de kelder in dat de Duitsers zich moesten overgeven en na een drietal minuten kwamen er vijf grote gewapende Duitsers voor mij staan. Ik maande hen aan de handen in de lucht te steken en vooruit te komen. Voor mij was daar de oorlog gedaan, maar ik was nog niet thuis.

Twee dagen na mijn bevrijding werd ik bij vijf hoge officieren geroepen om mij te bedanken voor de bewezen diensten aan hun soldaten. Ze wilden mij daar een certificaat voor geven maar ik vond dat niet nodig. Achteraf gezien was dat natuurlijk dom van mij.

Ik bleef drie weken bij die Amerikanen en van die soldaat die mij had geslagen kreeg ik alle dagen cola, cornedboeuf of een potteke voor mijn haar dat maar 1 cm lang was. Van vier anderen kreeg ik hun middageten. Dat waren vier zatlappen die in verlaten huizen drank gingen stelen. Toen had ik mij dood kunnen eten. Toen ik na drie weken vroeg om naar het westen te worden gebracht, voerden twee soldaten mij met een jeep naar Halle (Saale-Duitsland). Bij elke controlepost deden de schildwachten teken op mijn begeleiders of ik er ene was om de kop af te doen of niet. Natuurlijk hebben ze telkens neen geschud.



In Halle verbleef ik acht dagen en ontmoette er de gezusters Gooris Yvonne en Marguerite van St Joris-Winge die bevrijd waren uit Ravensbrück en nog twee gevangenen uit het kamp van Eilenburg. Ik had van de Amerikanen negen kilo brood gekregen en dat was welkom bij de 100 grammen per dag die we daar kregen. We waren met zeven op de kamer en na twee dagen was alles op. We hebben daar toen nog zes dagen honger geleden met 100 grammen per dag. Dan voerden ze ons met legervoertuigen, waarop iedereen moest rechtstaan, naar het westen. Dag en nacht werd er gereden en alleen maar halt gehouden om de motoren te laten afkoelen. Op een bepaald moment bij zo een halte zagen we een vrouw een koe melken. Ik zei : " Die is haar melk kwijt." Toen die vrouw ons zag komen liep ze weg en liet alles achter. Ik dronk aan de emmer en gaf die dan door aan de anderen. De melkstoel namen we ook mee en zo konden we om de beurt een beetje zitten. Na weer twee dagen stopten we aan een verlaten kamp en

daar dronk ik van “pure” dorst water zo wit als kalk. Daar wij niet allen in de barakken konden slapen we onder de blote hemel. Met twee braken we met een breekijzer een deur af, rolden onze schoenen in vodden als hoofdkussen, maar slapen kwam er toch niet van. Twee dagen later waren we in Visé ,waar grote controle werd gedaan op zoek naar verborgen Gestapo’s. Ik heb er “verschillenden” in de kelder zien stampen. In het station van Tienen stapten we later met twee man van de trein. Er stonden wel 1000 man te wachten. De radio had de komst van die trein gemeld. Wij mochten niet praten met de mensen en de stationschef haalde ons af en loodste ons naar het buffet waar we koffie kregen. Na een kwartier voerde het Rode Kruis ons naar huis. Om twee uur ‘s nachts kwam ik uitgeput thuis aan. Mijn jongere broer Fons was wel 30 cm groter geworden. Mijn eerste vraag was of vader thuis was. Toen ze ontkennend antwoordden wist ik dat hij wel nooit meer zou thuis komen.

Hierna de vertaling van de correspondentie met de heer Diener uit Merseburg:

29. Juni 2013

*Bearbeiter: Herr Diener
Durchwahl (03461) 4738-22
Merseburg
diener@lha.mi.sachsen-anhalt.de*

*Ihr Zeichen, Ihre Nachricht vom
05.06.2013*

Geachte heer Gaebelein,

Het Rijksarchief van de deelstaat Saksen-Anhalt, sectie Merseburg, met inbegrip van de inventaris District Office Delitzsch, die - hoewel niet volledig - bevat lijsten van district Delitzsch in de periode 1940-1945 in de industriële en agrarische economie, gewezen burgerlijke of dwangarbeiders en krijgsgevangenen uit diverse landen, waaronder ook België.

Bewijzen over de hechtenis van of tewerkstelling van de in uw brief vermelde inwoner van de Belgische gemeente Meensel-Kiezezem in de stad Eilenburg kon bij het nazicht van bovengenoemde documenten niet worden vastgesteld. Maar wel werd een vermelding gevonden over een op 4 april 1924 in België (zonder locatie) geboren Louis Timmermans, die gewerkt heeft bij het bedrijf Deuticke in de omgeving van Rödgen (Saksen-Anhalt) vanaf 15 maart 1945. Misschien is deze informatie voor u van belang.

Ik verontschuldig mij dat ik je niet meer behulpzaam kan zijn in deze zaak.

*Hoogachtend
in opdracht
Diener*

(N.v.d.r.: Rödgen behoort tot Bitterfeld-Wolfen in de “Landkreis Anhalt-Bitterfeld (deelstaat Saksen-Anhalt) op zo een 60 km van Eilenburg.

De firma Deuticke was een uitgeverij, gesticht in 1850 die internationale en duitstalige werken uitgaf (o.a. de eerste drukken van Carl Jung en Sigmund Freud); In 1938 werd deze firma in beslag genomen door de Gestapo en vele werken werden (waaronder eerste drukken) werden verbrand). De gebouwen werden gebruikt voor allerlei doeleinden waaronder het reinigen van vliegtuigonderdelen er één was.)

Bedankt Sire...

Bedankt Sire,

De troonswisseling en de nationale feestdag brachten naar schatting meer dan 500 000 mensen op de been. De aanwezigen prezen met nadruk de perfecte organisatie van de 21 juli-viering. Het feestelijk evenement waaronder een nooit geziene en groots vuurwerk, naast het dankwoord van het kersverse koninklijke paar, bracht menig aanwezige burger in emotionele beroering. "Een nieuwe wind door het koninklijk paleis" schreef maandag een mondige krant.

Met een reuzegroot projectieshot "Merci Sire" geprojecteerd op de façademuur van het Paleis der Academiën was het uiteindelijke gedachtengoed dat zal beklijven na deze historische dag. De Stichting Meensel Kiezegem 44 wil zich bij deze attenties aansluiten.

Koning Albert II had destijds, in 1998 zijn gewaarde goedkeuring en appreciatie laten blijken toen de Stichting haar herinneringsbeeld "de Wanhoop" aan het publiek had voorgesteld in de gemeentelijke feestzaal de Maere te Sint-Joris-Winge.

Een vleugeladjutant van zijne Majesteit mocht samen met verscheidene hoogwaardigheids bekleders de plechtige onthulling en voorstelling met hun aanwezigheid ondersteunen: een bemoedigende opdracht welke besloten werd met de begroeting namens de Vorst aan deelnemende weduwen en moeders van gedeporteerden dorpsgenoten.

Enkele dagen later zou de oprichting en de onthulling van dit uitzonderlijke kunstwerk naar de hand van May Claerhout een beslag krijgen in het concentratiekamp van Neuengamme zelf. Aldaar stonden we oog in oog met onze herinneringen vereeuwigd in een bronzen beeld...

De Minister van Cultuur van de deelstaat Hamburg, Christina Weiss, belichtte in haar toespraak de nazi-ideologie, in bijzonder de vervolgings- en vernietigingspolitiek van het III-de Rijk als ook de werking van de uitroeiingscentra. Voor België hadden we de eer de ambassadeur in Duitsland te mogen begroeten. Baron Struye de Swielande was op deze plechtigheid diep ontroerd tijdens zijn toespraak. We ontdekten alsdan dezelfde begeestering en toewijding van de beheerders van het kamp die ons opzet van tolerantie en herinneringseducatie hadden begrepen.

Het was het begin van een uitzonderlijk parcours van de Stichting. Het was het aanporren om via onze film, onze website, onze nieuwsbrieven, onze uitgewerkte tentoonstellingen en pedagogische projecten, de schakel te vormen tussen de generaties die zich slachtoffer blijven voelen.

Vandaar vandaag onze welgemeende dank aan de afscheidnemende vorst Koning Albert II voor de tussenkomsten en diplomatische benaderingen. De nieuwe vriendschap maakte tevens dat de Stichting achteraf verloren gewaand archiefmateriaal en nooit geziene foto's aangereikt kreeg dat voortaan als themamateriaal gebruikt kon worden in ons Vredesmuseum van het Hageland. Het werd een echt Neuengamme-memoriaal.

Daarom bij dit afscheid aan Koning Albert II aansluitend: "Merci Sire!"

*Namens de Stichting Meensel-Kiezegem 44
Guido Hendrickx
Voorzitter*

In beeld...



Uit de oude doos...

De vleugeladjutant als afgevaardigde van zijne Majesteit Koning Albert II begroet de weduwen van de oorlogsslachtoffers van de razzia's op de plechtige inhuldiging van ons beeld 'De Wanhoop van Meensel-Kiezegem' (op de achtergrond) in G.C. De Maere in 1998.